

мыя жетвачь, забравяше опасността въ която безъ полза излагаше старостта си. Мъдростта му го бѣ оставила; той друго не мисляше и само слѣдоваше съ очи Пизистрата, сына си, който, споредъ силата си, поддържаше ревностно сраженіето за да отвърне опасността отъ баща си. Но гибелныйтъ часъ бѣ настанжлъ въ който Пизистратъ щѣше да даде на Нестора да разбере колко е по нѣкога злочестъ чловѣкъ който е живѣлъ много време.

Пизистратъ замахнж съ копіето си толкози силно противъ Адраста, щото този Давніецъ бы паджлъ ако не бѣ избѣгнжлъ удара: и когато Пизистратъ чрезъ замахванъето бѣ изгубилъ равновѣсіе и дърпаше назадъ копіето си Адрастъ го прободи съ стрѣла въ самия му коремъ. Утробата му са изсыпа тосъ часъ заедно съ потокъ кръвь, цвѣтътъ на лицето му повѣнж като на цвѣтъе откъснато отъ нѣкоя нимфа въ муравата, очитѣ му бѣхж вече полуугаснжлы и гласътъ му пресѣченъ. Алцей, пѣстунътъ му, който бѣше до него, подпрѣ го като падаше и едва можи да го занесе въ пригрждкытъ на баща му. Тосъ часъ раненыйтъ поиска да му проговори и да му искаже послѣднитѣ знакове на сыновнята си любовь, но съ отваряньето на устата си той изджхж.

Когато Филоктитъ распространяваше около себеси кланье и ужасъ за да отблъсне нападаніята на Адраста, Несторъ етискаше въ пригрждкытъ си тѣлото на своя сынъ; той пълняше въздуха съ рыданіята си, и не можаше да гледа на дневната свѣтлина. „Злочестъ азъ, думаше той, дѣто съмъ станжлъ баща, и дѣто съмъ живѣлъ толкози много време! Увы! жестока еждбо, защо не си прекъснжла жицата на живота ми, или на лова на Калидонскыя глитанъ, или въ плаванъето ми въ Колхида, или въ първата обсада на Троя? Тогази азъ быхъ умрѣлъ славно и безъ горчевини; а сега азъ влачж една старость прискърбна, презрѣна и немощна, живѣихъ само за страданія освѣнь скърби друго не осѣщамъ. О мой сыне! мой сыне! о възлюбленный ми Пизистрате! когато изгубихъ брата ти Антилоха, имахъ тебе за мое утѣшеніе, но сега та изгубихъ и немамъ нищо, и нищо нема да ма утѣши: сичко са свърши за мене. Надѣжда-